

předběžné. Ostatně by tu nebyl ani nedostatek věcné příslušnosti, i kdyby se žádost o určení vlastnictví považovala za mezitímní určovací návrh podle § 236 c. ř. s.

Čís. 8616.

Bylo-li za sporu o zaplacení pohledávky o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení a rozsudek prvního soudu byl vynesен teprve po právoplatném potvrzení vyrovnání, jest na soudu, by přihlížel k obsahu vyrovnání. Zapravil-li dlužník řádně splátky do vynesení rozsudku prvního soudu, bylo žalobní nárok, pokud převyšoval vyrovnací kvotu, zamítnouti vůbec, co do zbytku pro tentokráte.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1929, Rv I 1047/28.)

Žalobce žaloval o zaplacení peněžité pohledávky. Za sporu bylo o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení, jež bylo dne 16. října 1926 potvrzeno. Podle potvrzeného vyrovnání měli věřitelé dostati 35% pohledávek. Žalobce upravil na to žalobní prosbu v ten rozum, že navrhl odsouzení žalovaného k zaplacení zažalované pohledávky »podle potvrzeného vyrovnání a podle předpisů vyrovnacího řádu«. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* rozsudkem ze dne 18. října 1927 vyhověl takto upravené žalobní prosbě, *o d v o l a c í s o u d* napadený rozsudek potvrdil. *D ů v o d y*: Vyrovnacím spisem zjišťuje odvolací soud, že vyrovnávací řízení o jmění žalované strany bylo zahájeno dne 10. září 1926, dále že podle právoplatného usnesení krajského soudu ze dne 16. října 1926 bylo potvrzeno vyrovnání mezi žalovanou stranou a jejími věřiteli, podle něhož věřitelé přednostního práva nepožívající obdrží 35% pohledávek v 7 stejných čtvrtletních lhůtách po 5%, první splátka splatná 3 měsíce po právoplatném ukončení vyrovnání, a že právoplatným usnesením téhož soudu ze dne 30. listopadu 1926 vyvěšeným na soudní desku dne 1. prosince 1926 bylo vyrovnání prohlášeno za skončené. Než ze zjištění těch nemůže žalovaná strana nic ve svůj prospěch vyvozovati, ježto žalující strana vzhledem k vyrovnacímu řízení zahájenému za sporu přizpůsobila této okolnosti původní žalobní prosbu, navrhnuvši odsouzení žalované strany k zaplacení zažalované pohledávky podle potvrzeného vyrovnání a podle předpisů vyrovnávacího řádu. Ježto procesní soud této žalobní prosbě nevyhověl, stíhá žalovanou stranu jen povinnost, by zaplatila zažalovanou pohledávku podle potvrzeného vyrovnání, a k dalšímu placení podle rozsudečného výroku nemá povinnosti, dodrží-li vyrovnávací kvoty, v kterémžto případě stíhá ji povinnost k zaplacení přiznaných úroků jen do dne 10. září 1926, do dne, kdy vyrovnací řízení bylo zahájeno (§ 24 vyr. ř.). Nezaplatí-li ovšem žalovaná strana v čas veškeré kvoty, dojde na ustanovení § 57 vyr. ř. v doslovu čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. Aby tomu tak bylo, a žalující strana při nedodržení vyrovnání nemusila

znovu žalovati, k tomu směřuje právě žalobní prosba, o niž tu jde. Je proto neodůvodněná výtka odvolání, že žalobní prosba je neurčitá. Není tu proto tvrzené vadnosti řízení a bylo proto procesním soudem vším právem vyhověno žalobní prosbě přizpůsobené té okolnosti, že o jmění žalované strany zahájeno bylo vyrovnací řízení.

Nejvyšší soud změnil napadený rozsudek v ten rozum, že žalobní nárok zamítl pro tentokráte.

Důvody:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.). Dovolání nelze upříti oprávněnost. Podle nenapadeného zjištění odvolacího soudu bylo za sporu zahájeno vyrovnací řízení o jmění dovolatelově a právoplatným usnesením krajského soudu ze dne 16. října 1926 bylo potvrzeno vyrovnání, podle něhož věřitelé dostanou 35% pohledávek ve lhůtách vyznačených v napadeném rozsudku. Ve smyslu § 53 vyr. ř. zanikla tudíž zažalovaná pohledávka, pokud převyšuje vyrovnací kvotu, a co do splatnosti vyrovnací kvoty byl rozhodujícím jen obsah vyrovnání. Poněvadž rozsudek soudu první stolice byl vynesен teprve 18. října 1927, tudíž po právomoci shora zmíněného usnesení, náleželo soudu, by přihlížel k naznačenému účinku vyrovnání, a, poněvadž žalující strana sama připouští, že dovolatel splátky dospělé do vynesení rozsudku řádně zapravil, měl býti žalobní nárok, pokud převyšuje vyrovnací kvotu, zamítnut vůbec, co do zbytku pro tentokráte (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 7546). Dovolání bylo proto vyhověno a napadený rozsudek změněn v ten smysl, že se žaloba zamítá pro tentokráte, poněvadž to dovolatel výslovně tak navrhl.

Čís. 8617.

Není zmatečností (§ 477 c. ř. s.), změnil-li odvolací soud částečný rozsudek prvního soudu v rozsudek konečný, ač rozsudek prvního soudu v tomto směru nebyl žádnou ze stran napaden. Dovolací důvod čís. 3 § 503 c. ř. s. pro překročení mezí odvolacích návrhů jest tímto postupem opodstatněn jen, stala-li se jím reformatio in peius v neprospěch odvolatelův.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1929, Rv I 1070/28.)

Procesní soud první stolice nevyhověl žalobě o náhradu škody rozsudkem, označeným jako rozsudek částečný. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobce a potvrdil napadený rozsudek jako rozsudek konečný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v